

korur, haksızlığa uğradıkları zaman haklarını arardı. Ebû Cehil, bir yetimin vasisiydi. Cehil'in malı yanındaydı, fakat ona koklatmıyordu. Bir çocuk Cehil'e ve Cehil'e çocuk ailesi ve Cehil'e, iplak olarak geldi, malından bir-şey istedi. Ebû Cehil, azarlayarak yanından kovdu. Sonra da Kureş'in ileri gelenleri Cehil'e çocukla alay ederek, "Muhammed'e git de, sana yardımcı olsun" dediler.

Onların bu kötü niyetini anlamayan saf ve masum çocuk doğruca Peygamberimize gitti. Halini arz etti.

Peygamberimiz çocuğu yanına alarak Ebû Cehil'in bulunduğu yere geldi. Yetimin hakkını vermesini söyledi. Peygamberimizi karşısında giren Ebû Cehil hiç itiraz etmeden yetimin malını iade etti. Ebû Cehil'in bu uysallığını giren

müşrikler, "Sen de sapıttın, Muhammed gibi çocuklaştın" diye onu

övmeseler. Ebû Cehil tuhaf bir haldeydi. Onlara şöyle dedi:

"Hayır, siz de benim yerimde olsaydınız, aynı şeyi yapardınız. Cehil'in onun sağında ve solunda birer mızrak vardı. Vermeyecek olsam bana sapanacaktı."

Peygamberimizin kendi evinden de yetim eksik olmazdı. Hz. Hatice ile evlendiğinde, Hatice validemizin

kocasından Hind isminde bir erkek çocuğu vardı. Peygamberimiz o yetime kendi çocuğu gibi bakmış, yetiştirmişti.

Yine Peygamberimiz Hz. Seleme ile

evlendiğinde, beraberinde beş yetimi vardı. Peygamberimiz ona, beraberinde yetim

çocukların bulunmasının evlenmesine bir engel olmayacağını söyledi ve gelece

kabul etti. Bu çocukların babası Ebû Seleme sekin Sahabilerdendi. Bir savaşta şehit olmuştu. Bu çocuklar Peygamberimizden, babalarını aratmayacak,

hatta daha sıcak bir şefkat gösterirdi.

Yapılan savaşlar sonunda şehit

Şahabilerin çocukları yetim kalıyordu. Peygamberimiz bu

çocuklara ayrı bir ilgi gösterir, onları yalnız bırakmaz, ihtiyaçlarını karşılar.

Bazılarını da bizzat kendi himayesine alırdı.

Peygamberimiz bir

bayram namazından sonra mescitten çıktığında, çocukların neşe ve sevinçle

inde oynadıklarını gördü. Bir duvarın dibinde de perişan kılıklı ve mahzun bir

çocuk ağlayıp duruyordu. Dikkatimi çekti. Doğru onun yanına vardı. "Yavrum, neyin

var, niçin böyle üzgün duruyorsun? Arkadaşlarınla birlikte niçin

oynamıyorsun?" Çocuk bir yetimdi. Babası Uhud'da şehit olmuştu. Annesi de başka

biriyle evlenince çocuk sahipsiz kalmıştı. Resul-i Ekrem Efendimiz çocuğun elinden

tuttu. Başını okşadı, gülümlenip aldı. Sevindirici bir haber verdi: "Neden ağlıyorsun?

Ben baban, işe annen, Fatıma kardeşin olsun, istemez misin? Çocuk sevincinden

uğuldu gibiydi. Heyecanla, "Nasıl razı olmam, Ya Resulallah?" diyebildi.

Peygamberimiz ismini sordu: "Buceyr" dedi. "Hayır. Senin ismin Beşir olsun"

buyurdu. Peygamberimiz çocuğu aldı, evine götürdü. Yedirip içirdi,

başını giydirdi. Karnı tok, sırtı pek olan çocuk bir süre sonra

oynayan çocukların arasına karışmak üzere sokağa çıktı. Neden

sevinmeyecekti? Babası Cennete gitmişti; ama şimdi babasının yerine geçen insan,

babaların en hayırlısıydı. Arkadaşları Beşir'in halindeki değişikliği

görmüştü. Merakla sordular: "Sen daha önce ağlayıp

duruyordun. Şimdi nasıl oldun da bu hale geldin?" Beşir cevap verdi: "Açtıktan, doyduktan;

iplaktım, giyindim; yetimdim, Resulullah babam, işe annem oldu." Bunun

üzzerine diğer çocuklar Beşir'e gıpta ederek şöyle dediler: "Ne olaydı, keşke

bizim de babalarımız Uhud'da şehit olaydı da, biz de öyle bahtiyar bir babaya kavuşmuş olaydık." Peygamberimizin vefatına kadar Beşir bin Akra onun yanında kaldı. Peygamberimiz ebedî âleme gö¸tükten sonra Beşir i¸in asıl yetimlik başlamış oldu. Şöyle ağlıyordu: "İşte şimdi yetim kaldım, işte şimdi garip oldum." Yetimin sadece başını okşamak bile ¸ok büyük bir sevap ve Cennet müjdesidir. Efendimiz bu sevabı şöyle ifade buyururlar: "Kim sırf Allah rızası i¸in şefkatle yetimin başını ok-şarsa, elinin değdiği sa¸lar sayısınca ecir ve sevap kazanır. Yanındaki yetime iyilik yapan kimse ile ben şu iki parmak gibi Cennette beraber olacağız." Daha sonra da orta parmağı ile işaret parmağının aralarını a¸arak gösterdi. Kocasını öldüğü halde ¸ocuklarının başında bekleyen, onları büyütüp yetiştiren, hayâta hazırlayan, edep ve ahlâk öğreten, dul bir hanımın, Peygamberimizin gözünde ¸ok büyük yeri vardır. Şöyle buyuruyorlar: "Cennetin kapısını ilk önce ben a¸acağım. Bununla birlikte bir kadının Cennetin kapısını a¸mak üzere beni ge¸tğini görünce: "Ne oluyor, sen kimsin?" diye sordum. O da: "Dünyada iken yetim kalan ¸ocuklarımla başını bekleyen bir kadınıym" diye cevap verir.

[islam ve Hayat,Güncel Vaaz ve Hutbeler](#)